Нито мой животъ.
Тъмно тежко лиє
Въ гроба да се покрие
Подъ Ѳесенъ Животъ;
Съ много грозность вече
Мами се пречe
За послѣденъ пѣтъ:
Мамо, да прощаваш;
Но ти, себе ставаш
На моя на смрьтъ.
Но ти и дѣнъ нѣмаш
Милость да ни видиш;
Ирно не сетиш
Двѣ очи любени
Двѣ сроца сбиреты
Но ти раздѣли.

42.

Пештавай съ богомъ, о любезна!
Азъ си уривамъ удоме;
Грозность у тебе сбрасна
Оставиш, либе, тебе сама.

—

Мила Марійке, що да правя
Азъ тебе на любя отъ душе:
Но тебе на майкарти не дава;
Какъ сочиш да се утѣшиш?

—

Отъ нинѣ, друже, ти, любезна,
Либи кого дѣнь до тебе седе;
Недѣй ти плача, недѣй ти пѣна,
Недѣй де вѣнеш като цвѣтъ

—

Да сьоча азъ да линѣя
Не чуй тебе любиме звѣзда;
Да плача аз и да фелѣя
Не ма оставяль на всегда.

43.

Въ горы бурянъ бучи, реве,
Облацытѣ тичатъ.
Въ морѣ вѣлны къмъ въ въ горе
На къмъ брѣгъ налитатъ;
А млета красна сирота
По край морето ходи
Очи тъмни съ съ сълзы
Та отъ небе не своди.
Да мени всичко на свѣта
Съвѣтъ е непонятно,
Да нищо грамба не остна
Сроце ми е примрѣло.
Всичко блага и софиты
Напълно безповѣдахъ;
Помнѣ привоитъ, черни очи
Азъ любѣхъ и се радвахъ.
Нещастно, о нещастно, ти
Прекрасно мое цвѣте,
Кадѣ са твоитѣ фрасести
Що рано твой цвѣте!
Не ще да свиле весѣлбанъ
Отъ клонъ на твой да стане
Свѣтлитѣ ми черни погледнанъ
И милярно ми привѣтне.
Просвайте азъ вы очи
Фатъ сълзи горчиви:
Сетиш са съмене на пасчи